

Arrest

nr. 341 997 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 juli 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JESSOUS, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U beschikt over de Nigeriaanse nationaliteit, bent Igbo en christen. U werd op [...] mei 1988 geboren in Abudu, Edo State. U groeide er op met uw ouders, broer en zussen tot u vijf of zes jaar was. U woonde vervolgens in OmorO. Estate met uw ouders voor drie jaar, daarna woonde u samen met uw moeder en broer en zussen in een familiehuis te Benin City waar ook uw tantes (en nonkels) en hun kinderen woonden.

In 2016 behaalde u uw diploma "business administration". Het was een tweejarige opleiding in Auchi. U keerde tijdens de vakanties terug naar huis. Zelfs toen u studeerde, deed u al zaken. U had een wijnwinkel in Benin City en produceerde rode olie van palmnoten. U kocht hiervoor grond in Enugu en transporteerde de

producten naar Abuja. De wijnwinkel in Benin City wordt nog steeds opengehouden door uw zus Anita. U had ook een kapperszaak met enkele werknemers, te Benin City. Deze werd gesloten toen u al in België was. Na uw studies betaalde u ook bouwvakkers om een huis te bouwen in Benin City (2020-2021). U ging ook regelmatig op familiebezoek in uw staat van oorsprong Enugu voor allerlei feesten en gelegenheden, uw vader is van daar afkomstig, uw beide ouders liggen er begraven. U was er voor het laatst in 2021.

U verbleef ook een jaar en een paar maanden bij uw nonkel S. in Lagos. U wilde namelijk een andere omgeving, omdat Benin niet meer zo veilig was. Dat was in 2015, nadat u voor de eerste keer werd uitgenodigd op het politiekantoor in 2014. Nadat uw moeder overleed op 30 juli 2015, ging u naar Benin City voor haar begrafenis, u ging vervolgens terug naar Lagos, vanaf 2017 ging u in Abuja wonen. U woonde 4 jaar lang in Abuja, met een vriend genaamd Tos., tot 2021. Jullie openden er ook een wasserette. Vanaf 2018 tot 2020 deed u ook aan interstate taxivervoer als bijjob. Toen u werd aangevallen in het huis, verliet u deze plek en verbleef u op hotel uit veiligheidsoverwegingen. U werd nogmaals aangevallen. In 2021 besloot u om terug te gaan naar uw huis in Benin, waar u met uw broer en zus Sandra woonde.

Uw beide ouders zijn overleden; uw vader stierf aan een natuurlijke dood in 2008, uw moeder aan een ziekte in 2015. Uw broer en 3 zussen wonen nog in Benin City. U heeft geen kinderen en bent ongehuwd.

U verklaart op mannen te vallen. U had meer dan 10 jaar een relatie met T./T... Later had u ook een relatie met A.; u voelde zich tot op zekere hoogte tot haar aangetrokken. Het was de enige relatie met een vrouw die u had. Op dit moment valt u op beide geslachten.

U verklaart T., bijgenaamd T..., ontmoet te hebben in uw huis toen u 16 jaar was, in 2004. Hij was bevriend met uw neef E.. Hij gaf u complimenten. Jullie spraken bijna elke zondag met enkele anderen af in een bar. Vanaf dan zei hij dat hij u leuk vond. Hij raakte u aan en u klaagde niet. Jullie begonnen een relatie. U werd verliefd op hem en dacht niet na over de gevolgen. T. had echter ook affaires met andere mannen, bijvoorbeeld D. en M.. T. werd later aangevallen door onbekenden en overleed in het ziekenhuis.

Nadat u ontdekte dat T. ook affaires had met andere mannen, begon u in 2017 iets met O., een buurjongen. U hielp zijn familie ook financieel. O. werd met geweld benaderd door T.. U probeerde de situatie te deescaleren, zodat de politie het niet zou onderzoeken. U kreeg gevoelens voor O.. U kocht geschenken om hem te overtuigen een relatie met u te beginnen. Na een tijdje begonnen jullie een affaire. In 2018 werd zijn huis vernield. O. ontvluchtte in 2021 Nigeria en ging naar Cyprus. Momenteel woont hij in Ghana.

Op aanraden van T. begon u iets met een meisje, zodat u in het openbaar met een vrouw gezien werd. U ontmoette A. op het politiekantoor toen u er de eerste keer werd ondervraagd. Ze is de dochter van een politieagent. Ze vroeg haar vader in te grijpen bij uw ondervraging, omdat u zei van niets te weten. Jullie wisselden nummers uit. Jullie spraken wel eens af als vrienden. In 2022 vroeg u haar uit. Jullie begonnen te daten. U vertelde haar ook dat u op mannen valt, maar er niet naar handelt. Eerst werd A. boos, maar ze vond u toen al leuk. Jullie hadden een relatie zonder geheimen. Haar vader was toen al overleden en kwam het nooit te weten. A. werd zwanger van u. Op 4 oktober, toen u in Abuja was, werd ze aangevallen. U vermoedt dat ze niet het doelwit was, maar werd aangevallen omdat ze in uw huis was. Een vriend van u bracht haar naar het ziekenhuis. Ze werd er geopereerd. Op 7 oktober overleed ze in het ziekenhuis. Ze was toen 7 maanden zwanger.

Na de dood van T., A. en jullie ongeboren kind, zocht u naar manieren om het land te verlaten. U vroeg eerst een visum voor Spanje aan via een reisbureau, maar dat liep mis. Twee jaar later ongeveer, vroeg u via een ander reisbureau een Frans visum aan.

U werd verschillende keren aangevallen door onbekenden in Nigeria, omwille van de geruchten dat u een affaire met T. had. U verdenkt de Nigeriaanse overheid of de religieuzen. In 2014 kwam de politie naar het appartement van T., trof jullie er beide aan en nodigde jullie uit voor verhoor op het politiekantoor. De politie zag T. namelijk vaak met jongere kerels; hij was de hoofdverdachte. In 2015 werd u in het huis in Benin aangevallen door een groep mensen; ze droegen geen uniform. Ze vroegen: "Wie is M.?"

Ze sloegen u en braken uw rechterbeen. U bent hierdoor nog steeds moeilijk te been. U ging vervolgens bij uw nonkel in Lagos wonen.

In 2017 werd u opnieuw uitgenodigd bij de politie omdat ze een vermoeden hadden dat er iets gaande was met O.. In het huis van uw nonkel in Lagos werd u opnieuw aangevallen. U lag twee weken in het ziekenhuis met verwondingen. In 2017 ging u voor het eerst zelf naar de politie om de aanvallen aan te geven.

U trok vervolgens naar Abuja om er te gaan wonen. U dacht er veiliger te zijn. U werd in 2022 aangevallen in Abuja. U bracht vervolgens drie dagen door in een soort apotheek, waar ze u behandelden met pijnstillers en infusen. U ging niet naar de politie na de aanval, omdat u ze beu geraakte.

U besloot na de aanval terug in Benin te gaan wonen, omdat u toch nergens veilig was. In dat geval bleef u liever in uw eigen huis. Bij een bezoek bij een vriend Ab. in Lokoja, Kogi state, werd u aangevallen na een restaurantbezoek. Uw vriend bracht u naar het ziekenhuis. U ging dit zelf melden bij de politie in 2023.

Op 20 mei 2023 verliet u Nigeria. Daags nadien kwam u in Frankrijk aan. Het is de eerste keer dat u naar een Europees land reisde. U verliet Frankrijk omwille van discriminatie. Op 10 oktober 2023 kwam u aan in België, waar u op 30 november 2023 asiel aanvraagde. U vreest bij terugkeer naar Nigeria omgebracht te worden door de Nigeriaanse overheid of de religieuzen.

U dient in het kader van uw verzoek om internationale bescherming de volgende documenten in: uw "Attestation of Birth" d.d. 29 januari 2024 en een "Affidavit of Age Declaration" d.d. 20 januari 2024, uw Nigeriaanse identiteitskaart (NINS – National Identification Number Slip), uw Nigeriaanse paspoort (uitgegeven op 26 oktober 2021 te Abuja, geldig tot 25 oktober 2026), een "Medical Report" door Dr. L.E. te Ella Clinic-care in Benin City met vermelding van verwondingen aan het hoofd en rechterbeen d.d. 10 maart 2015 en een "patient file", een "Police investigation report" van de Nigeriaanse politie d.d. 24 januari 2023, een Belgische politie-aangifte van verlies van uw paspoort d.d. 10 januari 2024, een ontvangstbewijs van een betaling van 600 Naira op 1 februari 2024, een filmpje van een man die geslagen wordt door omstaanders.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*U diende op 30 november 2023 een verzoek om internationale bescherming in België in. Het was de eerste keer dat u asiel indiende (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 20 januari 2025 p3, hierna genoemd CGVS1 p3). Volgens uw verklaringen, kwam u al op 10 oktober 2023 in België aan, u verbleef eerst in een kerk en verhuisde vervolgens naar Sint-Niklaas (CGVS1 p3 en 4). Deze tussentijd van anderhalve maand wordt beschouwd als een **laattijdige aanvraag**. Een asielzoeker wordt geacht zo snel mogelijk na aankomst een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Gevraagd naar de reden voor deze laattijdige aanvraag, stelt u dat u een maand wachtte, omdat u het adres niet kende; u had hulp nodig (CGVS1 p4). Bij aankomst in België, toen u in de kerk verbleef, had u geen idee van asiel (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 4 maart 2025 p24, hierna genoemd CGVS2 p24). U vernam de mogelijkheid tot asiel via een organisatie in Antwerpen, genaamd centrum migratie, denkt u (CGVS1 p4). Het was niet alsof u er al eerder van wist (CGVS2 p24). U stelde vragen, u zei hen dat u nieuw bent en niet illegaal wil zijn (CGVS1 p4). Ze zeiden u dat het geen garantie is (CGVS1 p4). De organisatie gaf u het adres om asiel aan te vragen (CGVS1 p4).*

U geeft aan dat er tussen het verkrijgen van de informatie door de organisatie en het effectief indienen van asiel misschien een maand verstreek (CGVS1 p4). Hoewel u eerder aangaf dat u het adres via de organisatie verkreeg, stelt u dat u het adres niet kende en het niet van hen kreeg, later ontmoette u iemand die u het adres gaf (CGVS1 p4 en CGVS2 p24). In het tweede interview preciseert u dat de gemeente Zwijndrecht u aanraadde om ofwel een relatie aan te gaan (en een kind te krijgen) ofwel om asiel aan te vragen (CGVS2 p24-25). Toen kreeg u het idee van de plaats in Antwerpen, u wou een afspraak maken, hoe hier legaal te verblijven, ze zeiden asiel aanvragen (CGVS 2 p25). Later ontmoette u iemand die u het adres in Brussel (DVZ) gaf (CGVS1 p4). Het duurde een tijdje voor ze het adres konden geven (CGVS2 p24). Het was niet makkelijk te lokaliseren; u ging per taxi van Sint-Niklaas naar Brussel zodat ze het met de gps konden vinden

(CGVS2 p25). Het was een verre afstand (CGVS2 p24). **Dit is echter geen afdoende verklaring. Deze laattijdige asielaanvraag getuigt van weinig hoogdringendheid bij uw verzoek om internationale bescherming.**

U diende ook geen verzoek om internationale bescherming in tijdens uw verblijf in Frankrijk gedurende enkele maanden. Voordat u in België aankwam, verbleef u enkele maanden in Frankrijk (CGVS1 p3). U kwam er aan op 21 mei 2023, daags nadat u Nigeria verliet (CGVS1 p3). U wilde namelijk veilig zijn; u wilde weg van Nigeria (CGVS1 p3). U ging naar Frankrijk omdat Nigeria niet meer veilig was omwille van uw geaardheid (CGVS1 p3). Uw leven in Nigeria was in gevaar (CGVS1 p3). Mensen die u ontmoette, zeiden u dat u documenten kon krijgen via asiel (CGVS2 p24). U werd echter door hen afgeperst (CGVS2 p24). Ze gaven u opties, als u asiel zou indienen, zou u lijden (CGVS2 p24). U wist niet hoe het systeem werkte, als de tijd rijp was, zouden ze het u laten nemen (CGVS2 p24). U verliet Frankrijk vanwege incidenten van discriminatie – mensen waarbij u verbleef, persten uw geld af, u werd tevens geweigerd in een restaurant - en vertrok op 10 oktober 2023 naar België (CGVS1 p. 3 en CGVS2 p24). U ontmoette een Afrikaanse vrouw, die u hielp met uw ticket (CGVS2 p24). Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven of zijn vrijheid en zijn land om die reden voor een ander land verlaat, mag in redelijkheid worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk onder de bescherming van zijn onthaalland plaatst. Het feit dat u vooraleer naar België te komen, meerdere maanden in Frankrijk vertoefde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, relativeert de ernst van de door u voorgehouden moeilijkheden. Bovendien zijn uw verklaringen in strijd met uw eerdere beweringen dat u pas in België de mogelijkheid tot asiel vernam via een organisatie in Antwerpen (CGVS1 p4).

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden vrees gedood te worden door de Nigeriaanse overheid of de religieuzen omwille van uw seksuele geaardheid bij een terugkeer naar Nigeria, er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw beweerdelijke seksuele geaardheid.

U weet vooreerst niet concreet te duiden tot wie u zich aangetrokken voelt en u antwoordt ontwijkend op de aan u gestelde vragen in dit kader.

U gevraagd of u zich aangetrokken voelt tot mannen, bevestigt u dit (CGVS 1 p15). U hetzelfde gevraagd voor wat vrouwen betreft, stelt u dat u lang samen was met een man, u praatte met vrouwen omdat T. u dit aanraadde om aanvallen te vermijden, u begon toen iets met A., dat is de eerste vrouwelijke relatie die u had (CGVS 1 p15). U gevraagd of u tot A. was aangetrokken, zegt u “ja tot op zekere hoogte, anders zou ik haar niet zwanger hebben gekregen” (CGVS 1 p15). U nogmaals gevraagd of u zich aangetrokken voelde tot andere vrouwen, stelde u dat A. de enige relatie was die u had (CGVS 1 p15). Gepolst of u zich eerder aangetrokken voelt tot mannen of tot beide geslachten, zegt u “nu beide geslachten”, maar toen vooral mannen, u ontmoette T. toen u nog jong was en u was altijd met T., u hield van hem met uw hele hart, hij dwong u om een beter leven te hebben, u had geen tijd om aan iemand te denken tot hij u aanraadde om iets met een meisje te beginnen (CGVS 1 p15). U tijdens uw tweede onderhoud gevraagd of u uw seksuele oriëntatie naar mannen en vrouwen toe, kon beschrijven, zei u dat het, omwille van uw relatie met T., meer vreedzaam was om een relatie te hebben met een man dan met een vrouw (CGVS 2 p16). Bovendien zijn mannen niet irrationeel, u kon in geval van problemen met T. erover praten, A. zou er eerst over zeuren, u diende haar te kalmeren, het is makkelijker om met een man dan met een vrouw te zijn (CGVS 2 p.16). U gevraagd of u in de toekomst een relatie met een man of vrouw zou willen, zegt u dat het met geluk zal zijn, eender wie u tegenkomt, u kwam twee mannen tegen, maar ook vrouwen, u geraakte bevriend met V. in België, jullie probeerden het doch u werd het beu en wou niet dat ze haar misbruikt voelde (CGVS 2 p16). Ook La. wou een relatie doch u wil enkel vriendschap, u praat ook met Lu., het zou nog een vriendschap zijn, u wil niet morgen al spijt hebben, u wil hen niet gebruiken, als er gevoelens komen, dan komen ze (CGVS 2 p.16).

Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker, die een vrees inroept ten gevolge van zijn seksuele oriëntatie, verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker, die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn seksuele oriëntatie, een omstandig, gedetailleerd en spontaan relaas verwachten. Ondanks de meerdere en verscheidene vragen die u gesteld werden – in een poging om te peilen naar de emoties waar u door heen ging bij het besef van uw seksuele oriëntatie en het besef dat u op mannen zou vallen, bij het ontluikende besef dat u ook gevoelens kent voor mannen – komt u telkens niet verder dan concrete, vage, oppervlakkige, niet doorleefde en incoherente verklaringen, die allerminst getuigen van doorleefde ervaringen en niet weten te overtuigen.

Uw verklaringen over het bewustwordingsproces inzake uw seksuele oriëntatie zijn weinig doorleefd gezien de Nigeriaanse context. U beschrijft het aanvaardingsproces slechts summier. U hoorde voor

het eerst van homoseksualiteit in een film en las er later over in een boek (CGVS1 p18). Naast de Bijbel, las u ook andere boeken (CGVS2 p9). Wanneer een vriend bevestigde dat het inderdaad bestaat, dacht u "Echt? Wow?", toen voelde u het als een "peace of mind" (CGVS1 p18). U stelde ook nog dat u uw vriend K. zag masturberen – dit was een jaar nadat u de film had gezien, jullie kwamen terug van school en namen samen een bad, hij nam wat zeep en deed het -, u was gechoqueerd en u had het nog nooit gezien, hij zei u dat u het ook kon proberen (CGVS 2 p6). K. was aangetrokken tot u, u vond het leuk, hij deed echter nooit iets (CGVS 2 p6). Gevraagd naar de bewustwording van uw geaardheid, stelt u eerst dat de waarheid is dat u niets dacht (CGVS1 p15). U ontmoette T. – via (een vriend van) uw neef E. -, T. kwam op bezoek, gaf u een compliment, zei dat hij u leuk vond, vertelde u zijn gevoelens, raakte u aan en u klaagde niet, u vond hem ook leuk en u gaf eraan toe (CGVS 1 p15). U was jong en wilde het ontdekken, toen werd u verliefd op hem (CGVS1 p15-16). Om eerlijk te zijn dacht u niet na over de gevolgen; u vond T. leuk en hij u (CGVS1 p15-16). U dacht dat het kon werken (CGVS1 p15-16). T. was krachtig genoeg om u te overtuigen om seks te hebben (CGVS1 p18). Eerst reageerde u dat u er te jong voor was; later gaf u eraan toe (CGVS1 p19). Waarom zou u het niet proberen? (CGVS1 p18-19). U vraagt zich af wat er mis mee is, als het een man is van wie u houdt (CGVS1 p15-16). Het was iets waar u van genoot (CGVS1 p18-19). Toen de relatie met T. seksueel werd, was u er emotioneel ok mee, naast de pijn van de eerste keer, dacht u niets anders (CGVS2 p9). Gevraagd naar wat u dacht op het moment dat u besepte dat u zich aangetrokken voelde tot mannen, wat gebeurde bij de verleiding van T., stelt u dat u niet nadacht; u was gelukkig, dat was uw eerste relatie, de eerste keer dat iemand u uit vroeg, meisjes vroegen u nooit uit, u was gelukkig om te doen wat u deed (CGVS1 p18). U had een film gezien, een boek gelezen, en nu gebeurde het met u, u dacht waarom het niet proberen, het is iets waar u van genoot (CGVS1 p19). Toen T. avances maakte, dacht u aan de film die u zag, het was het eerste compliment, u voelde dat hij oprecht was, toen hij aanhield, dacht u ok, hij is echt op zoek naar dat, u gaf eraan toe omdat u hem leuk vond (CGVS2 p8). U vond zijn manier van praten leuk, de manier waarop hij mensen kan adviseren en aanmoedigen om te groeien, hoe dingen te bereiken in het leven, ook vond u het leuk hoe hij er uit zag (CGVS2 p8).

Bij het tweede interview, herhaalt u dat u niet nadacht over de gevolgen, u niet wist wat de gevolgen konden zijn; u was gelukkig met iemand te zijn die u leuk vindt (CGVS2 p8 en 9). U leidt gewoon uw leven; het was een natuurlijk gevoel (CGVS2 p9). Later geeft u echter wel aan dat u dacht dat u teleurgesteld zou zijn, maar T. maakte u gelukkig (CGVS2 p9-10). U voelde zich wat slecht, maar het woog niet op tegen het gevoel dat T. u gaf; u dacht aan uw geluk (CGVS2 p9-10). Van deze – overigens zeer beperkte - twijfel was in het eerste interview geen sprake. Het blijft opmerkelijk dat u op geen enkel moment melding maakt van enige moeilijkheid om uw geaardheid te kunnen plaatsen binnen de Nigeriaanse context waarin u werd grootgebracht. Dat u niet verder nadacht over mogelijke gevolgen in het kader van uw gevoelens voor T. en dat u uw gevoelens gewoonweg leuk vond – dit binnen een Nigeriaanse homofobe maatschappij -, is des te frappant in het licht van uw verklaringen dat T. "undercover work" deed voor de overheid en hij een PDP-partijlid was en door de overheid werd ingeschakeld om vuil werk op te knappen, zogenaamde "government thugs" (CGVS 1 p17 en CGVS 1 p9). Het is verder ook opvallend dat T. dergelijk groot risico nam door u complimenten te geven, te stellen dat hij u leuk vond, hij zijn gevoelens kenbaar maakte en hij u aanraakte, dit zonder te weten hoe u er tegenover stond.

De beperkte omschrijving van uw gedachteproces destijds, is zeer frappant gezien de grote vijandigheid tegenover andere geaardheden in de Nigeriaanse samenleving. Des te meer omdat u christelijk werd opgevoed en gelovig bent (CGVS1 p12). U ging in Nigeria bijna elke zondag naar de kerk en in Europa nog steeds (CGVS1 p12). U groeide op in een christelijk huis, zonder seksuele opvoeding (CGVS1 p18). Seks voor het huwelijk was een zonde (CGVS1 p18). U was gefocust op de kerk, u was er jeugdleider (CGVS1 p18). Er werd aangeraden weg te blijven van seks voor het huwelijk (CGVS1 p18). Dit ideaalbeeld is ook iets wat u voor uzelf wenste; u wilde uw leven spenderen met iemand na het huwelijk (CGVS2 p9-10). U dacht niet dat het met een man zou zijn (CGVS2 p9-10). Uw moeder is sterk gelovig; homoseksualiteit is tegen haar geloof (CGVS1 p24). Toen uw moeder geruchten vernam over uw geaardheid, die u ontkende, huilde ze de hele tijd (CGVS1 p24). Ze zou het niet aankunnen dat u uw geaardheid aan haar zou opbiechten (CGVS1 p24). U zei nog dat uw moeder een sterke gelover in de kerk was, ze hoorde het nieuws, er was geen bewijs, het brak haar hart, want het was tegen haar geloof, u probeerde haar te overtuigen dat het niet waar was, ze kon het niet aan, daarom werd ze ziek, uiteindelijk stierf ze (CGVS 1 p13). Het is niet aannemelijk dat iemand van een christelijke achtergrond, die van jongs af aan is opgevoed met het idee van geen seks voor het huwelijk, bij de bewustwording van zijn geaardheid geen langer en moeizamer aanvaardingsproces doormaakt. **Uw bewustzijn over de gevolgen van uw beweerde seksuele geaardheid in Nigeria is onvoldoende.**

Bovenstaande verklaringen weten dan ook geenszins te overtuigen. U weet op geen enkele wijze concrete en doorleefde verklaringen af te leggen die zouden toelaten een inzicht te krijgen in uw denken gevoelsproces, noch weet u te duiden hoe u zich van uw ontluikende seksuele geaardheid

bewust werd en hoe u hiermee – in de context van een homofobe maatschappij als de Nigeriaanse –omging.

Naast een beperkt proces van bewustwording, is ook uw gedachtegang over de genomen risico's en de gevolgen in geval van ontdekking summier. Zo geeft u aan bij de ontmoetingen met T. niet na te denken over de gevolgen, omdat u niet wist wat de gevolgen konden zijn (CGVS2 p8). U spreekt over een vorm van 'jungle justice', waarbij mensen wetten in hun eigen handen nemen (CGVS1 p18). U hoorde er al over voor de ontdekking van uw seksuele geaardheid, maar enkel omwille van criminele feiten (CGVS2 p17). Als er iemand gestolen had, nemen ze autobanden en steken die in brand, dat gebeurt vaak, u wist daarover, maar enkel omwille van criminele zaken (CGVS 2 p17). Bijvoorbeeld in Lagos dacht u er niet over na met betrekking tot gay zijn (CGVS 2 p17). U stelt later dat 'Jungle justice' vaak gebeurt; ze kunnen een gay zomaar doodslaan (CGVS1 p24). Ze vermoorden mensen daarvoor, ze takelen hen toe (CGVS1 p24). Soms als ze je niet slaan, kunnen ze je tot zelfmoord drijven (CGVS2 p17). Ze behandelen je als het slechtste op aarde (CGVS2 p17). U dacht echter niet na over 'jungle justice' met betrekking tot gay zijn (CGVS2 p17).

Verder is uw kennis omtrent het wetgevend kader inzake homoseksualiteit in Nigeria beperkt en tegenstrijdig. Zo stelt u tijdens het eerste interview consequent dat er 25 jaar gevangenisstraf op staat, met bewijs (CGVS1 p17 en p22). U vernam dit de eerste keer toen u naar het politiekantoor ging in 2014 (CGVS1 p23). Ze zeiden dat ze T. onderzochten, dat ze hem 25 jaar konden geven (CGVS1 p23). Opnieuw dacht u er niet over na, toen u de mogelijke celstraf vernam (CGVS1 p23). U was op dat moment namelijk heel "low"; u wou enkel gelukkig zijn met T. (CGVS1 p23). Tegelijk stelt u – op tegenstrijdige wijze - dat u het nieuws wel degelijk serieus nam (CGVS1 p23). U dacht dat het een bedreiging was (CGVS1 p23). A. bevestigde u dat de 25 jaar geen leugen is (CGVS1 p23). U kent bovendien niemand die zomaar werd gearresteerd (CGVS1 p23). De politie heeft bewijs nodig; op heterdaad betrapt of een getuige tegen u (CGVS1 p23). Tijdens het tweede interview omschrijft u dat u de vijandigheid tegenover andere geaardheden gewaar werd toen u werd uitgenodigd in het politiekantoor (CGVS2 p17). U ontdekte toen dat er 14 jaar gevangenisstraf op staat en dat het gevaarlijk is (CGVS2 p17). Als u het geweten had, had u er zich misschien niet aan gewaagd; het zorgt voor stress (CGVS2 p17). Toen u vernam welke straf er op homoseksualiteit in Nigeria staat, werd u heel bang (CGVS2 p17). Als u betrapt werd, zou u 14 jaar in de cel moeten (CGVS2 p17). U was bang om betrapt te worden; u had veel te verliezen (CGVS2 p17). T. zei dat jullie niet betrapt zouden worden; het is niet in het publiek (CGVS2 p17). De verklaringen in beide interviews lopen dus niet geheel gelijk; zowel de duur van de vermelde gevangenisstraf als de intensiteit van uw reactie erop verschillen. Dit tast uw geloofwaardigheid aan.

Bovendien is het niet aannemelijk dat een hoogopgeleide Nigeriaanse man, die zelfstandig genoeg is om ondernemingen te beheren, in een grootstad als Benin City, geen weet heeft van enige vorm van vijandigheid in de samenleving ten opzichte van andere geaardheden.

Gezien bovenstaande is uw beweerdelijke (bewustwording en aanvaarding van uw) homoseksuele geaardheid, in het kader van uw voorgehouden relatie met T., in Nigeria, ongeloofwaardig. Ook aan uw beweerdelijke toenaderingspoging tot O. en het ontstaan van jullie relatie, kan er geen geloof worden gehecht.

U stelt dat u met O. op de PlayStation speelde, op een bepaald moment stelde u hem voor om een weddenschap te doen, indien u kampioen zou zijn, zou u hem mogen kussen, indien hij zou winnen, zou hij eender wat mogen kiezen (CGVS1 p20). U won en kuste hem, u zei dat mensen van hetzelfde geslacht elkaar kussen, waarop O. zei "Wow wat gebeurt er" (CGVS 1 p20). U gevraagd waarom u dacht O. in vertrouwen te kunnen nemen, zei u dat hij vlakbij woonde en vaak bij u thuis kwam, u was veel ouder, u kende hem goed, u was close met zijn familie, u vertrouwde hem omdat hij een loyale jongen is (CGVS 2 p11). U gevraagd hoe u wist dat O. uw gevoelens ging beantwoorden, zei u niet te weten dat hij het zou beantwoorden, u biechtte het hem op, u hielp O. en zijn familie financieel, hij zou het geheim houden dat u avances maakte (CGVS1 p20). U trachtte O. vervolgens te overtuigen dat u hem leuk vond, u kocht hem geschenken, hij had echter eerst nog een vriendin en wou eerst niet, hij hield het wel geheim, na een tijdje gaf hij er aan toe, vond hij u ook leuk en begonnen jullie een affaire (CGVS 1 p20).

De manier waarop u pretendeert over uw geaardheid te hebben gesproken met uw neven en A., is weinig aannemelijk.

Uw neef vroeg u en T. of er iets gebeurde, u ontkende dit, zelfs als het wel gebeurde, wat dan, als het een man is van wie u zou houden, wat zou er dan mis zijn (CGVS1 p. 16). Uw neef zei toen dat dit in Nigeria niet zou worden gesteund, u zei toen niet te denken dat het verkeerd zou zijn als u verliefd zou zijn op hem, waarop uw neef aangaf dat u diende te stoppen met T., uw neef twijfelde of er iets was gebeurd tussen u en T., gezien u aambeien had, hij beschuldigde u van anale seks met T., u gaf echter nooit toe (CGVS1 p. 16).

Ook biechtte u aan uw neef M., bijgenaamd Ki., op dat u zich aangetrokken voelt tot mannen, maar er niet naar handelt (CGVS2 p13-14). U zei dat M. iemand is die dingen geheim kan houden, u zei hem nooit dat u het deed, enkel dat u zich aangetrokken voelde tot mannen (CGVS 2 p13). Hij had een vermoeden over T. en vroeg u ernaar (CGVS2 p13-14). U vertrouwde hem, maar het was nog steeds een risico om het hem te vertellen (CGVS2 p14). M. zei niets; u onderhield hem en bent ouder dan hem (CGVS1 p19). U stelt dat het toegeven aan seks erger is dan u aangetrokken voelen en er niets mee doen (CGVS2 p14). Het is erger om eraan toe te geven dan gevoelens te hebben (CGVS2 p14). Naast M., wisten enkel T., O. en A. ervan (CGVS1 p19). Verder biechtte u uw gevoelens aan niemand op (CGVS2 p23). U gaf aan A. – de dochter van een agent - toe dat de beschuldigingen van de politie waar zijn (CGVS1 p19). Eerst werd ze boos, later liet ze het los (CGVS1 p24-25). Ze had al gevoelens voor u (CGVS1 p25). Toen jullie uitgingen met haar beste vriendin G., grapte u soms dat u iets met jongens had (CGVS1 p25). U ging ten slotte ook aan uw neven gaan vertellen, als jullie in groep waren, dat uw vriend K. de kerel was die u leerde masturberen (CGVS 2 p6). U bent namelijk close met uw neven, jullie praatten erover, ze wisten dat hij de reden was waarom u begon te masturberen, ze zouden het ook allemaal doen, het zou niks nieuw zijn (CGVS 2 p6). Dit getuigt opnieuw niet van sterk risico vermijdend gedrag.

Gezien uw geaardheid niet geloofwaardig wordt geacht, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de vermeende daaruit voortvloeiende incidenten en de door u beweerde aanvallen.

Het is ten slotte ook frappant dat u uw beweerdelijke aanvallers niet zou kennen. U gevraagd wie u precies zou vrezen, stelt u dat niet te kunnen zeggen, het zouden de overheid of de religieuzen – niet enkel de Christenen, die zouden u niet verwonden, de ouderen van de kerk zouden met u praten om te zeggen dat het tegen uw geloof is, u zou aldus de Moslims verdenken - betreffen (CGVS1 p15 en 21). U stelde nog dat, de eerste keer toen ze kwamen, het zoals overheidspersoneel was, u wist niet of het echt was, indien u de overheid zou confronteren, zouden ze zeggen dat het de religieuzen zouden zijn, die zouden geloven dat u gay zou zijn (CGVS2 p3 en 11). Het is opvallend dat u enerzijds wel zou pretenderen dat u zou zijn aangevallen en u het motief zou kennen, het zou met name gebaseerd zijn op de geruchten over uw affaire met T. – ze dachten al dat T. gay zou zijn, indien ze hem zouden zien met een jonge man, zouden ze denken dat u ook gay zou zijn en dat de aanvallen allemaal omwille van deze geruchten zouden zijn -, doch u dan weer anderzijds totaal niet zou weten wie het op u gemunt zou hebben (CGVS1 p25-26).

Tevens is het opmerkelijk dat uw vermeende belagers u overal in Nigeria zouden weten te vinden. Zo stelt u dat het in Nigeria niet moeilijk zou zijn om iemand te lokaliseren, indien uw foto beschikbaar zou zijn voor hen, zouden ze deze delen, tot hun missie zou zijn geslaagd, het zou heel gemakkelijk zijn, mensen zouden naar u wijzen indien u op straat zou wandelen, misschien zouden ze iets weten over u (CGVS1 p26).

Het is opvallend dat u een mogelijke vrees jegens de Nigeriaanse autoriteiten aanhaalt, **doch u met uw eigen Nigeriaanse paspoort** – u voegt een kopie van dit document toe, met name paspoortnummer [...] en geldig van 26 oktober 2021 tot 25 oktober 2026, u kan het originele document niet neerleggen, u gebruikte dit document om naar Frankrijk te reizen, er stond een Frans visum in – Nigeria verliet (CGVS 1 p4-5).

Tevens vroeg u hier in België een nieuw Nigeriaans paspoort aan, u wacht er echter nog steeds op, het is nog niet klaar, het paspoort in Brussel zou lang duren, meer dan een jaar, u zou er terug heen gaan om het na te vragen, u had immers alles bezorgd en begreep het niet (CGVS 1 p.4-5 en p22).

Gelet op bovenstaande maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De ingediende documenten brengen geen verandering aan bovenstaande. Deze [uw “Attestation of Birth” d.d. 29 januari 2024 en een “Affidavit of Age Declaration” d.d. 20 januari 2024, uw Nigeriaanse identiteitskaart (NINS – National Identification Number Slip), uw Nigeriaanse paspoort (uitgegeven op 26 oktober 2021 te Abuja, geldig tot 25 oktober 2026)] hebben betrekking op uw identiteit, hetgeen niet onmiddellijk wordt betwijfeld.

Betreffende het “Medical Report” d.d. 10 maart 2015 en opgesteld door Dr. L.E. te Ella Clinic-care in Benin City - met vermelding van verwondingen aan het hoofd en rechterbeen en een opname van één maand - en een “patient file”, kan het volgende worden opgemerkt. Dergelijk medisch attest kan geen sluitend bewijs vormen voor de oorzaak van uw eventuele fysieke problemen, noch voor de omstandigheden waaruit deze eventuele problemen voortvloeien. De arts kan enkel vaststellingen doen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Er moet echter worden opgemerkt dat een arts

nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen en deze zich hiervoor dient te steunen op de gezegden van de patiënt (zo stelt u op 10 februari 2025 thuis door jongens te zijn aangevallen, u was bewusteloos, had blauwe plekken en bloed over uw hele lichaam, een oppervlakkige hoofdwonde, een snee in de hoofdhuid en uw rechterbeen was ernstig beschadigd). Het door u neergelegde attest is aldus geen bewijs van de door u aangehaalde feiten van vervolging die overigens zoals hiervoor vastgesteld, volstrekt niet geloofwaardig worden geacht, dit gezien uw seksuele oriëntatie niet geloofwaardig is.

Voor wat betreft de kopij van het "Police investigation report" van "The Nigeria Police" d.d. 24 januari 2023, kan er het volgende worden opgemerkt. Vooreerst betreft het louter een kopij waardoor de bewijswaarde reeds in ernstige mate kan worden gerelativeerd. Het is verder ook opmerkelijk dat het document op 24 januari 2023 werd opgesteld, dit terwijl u volgens datzelfde document pas meer dan twee maanden later - op 01 april 2023 - om 9u30 naar het politiestation zou zijn gegaan, om er aan te geven dat u van januari tot april 2023 "het leven van een asielzoeker in uw eigen land zou hebben geleid". Het is verder ook opvallend dat u pretendeerde uw zogenaamde aanvallers niet te kennen – zijnde religieuzen of overheidsinstanties -, doch dit document dan weer zou spreken over religieus fanatisme, die tegen uw besluit zouden zijn om homoseksuele handelingen te beoefenen, en dat u zou zijn geslagen door deze religieuze groep. Het valt verder ook onmogelijk te rijmen dat u enerzijds de Nigeriaanse overheid zou vrezen bij een terugkeer naar Nigeria en zij u beweerdelijk reeds sedert 2014 in het oog hielden in het kader van uw seksuele geaardheid, doch anderzijds u zich niet alleen meermaals tot deze autoriteiten zou hebben gericht ten einde een klacht neer te leggen omdat u beweerdelijk door onbekenden zou worden lastig gevallen omdat u als homoseksueel zou worden gepercipieerd en diezelfde autoriteiten – de Nigeriaanse politie – in 2023 (via het door u neergelegde document) zouden stellen dat de praktijk van homoseksualiteit uw leven in gevaar zou brengen, zowel door de religieuze groepering als de Nigeriaanse overheid en u door de Nigeriaanse politie geadviseerd werd om uw toevlucht elders te zoeken gezien uw liefde voor deze homoseksuele praktijk enorm zou zijn. Dit door u neergelegde document weet dan ook allesbehalve uw voorgehouden vrees voor de Nigeriaanse autoriteiten te staven, in tegendeel. Meer nog, u promootte zelf beweerdelijk homoseksualiteit bij de politie. Zo zei u aldus tweemaal zelf naar de politie te zijn gegaan om de zogenaamde aanvallen aan te geven, dit was naar uw mening geen risico (CGVS1 p23). U zei niets over uw geaardheid, maar ontkende het enkel (CGVS1 p23). U vroeg hen waarom het een misdaad is in Nigeria, als mensen verliefd zijn (CGVS1 p23). Ze reageerden dat dat jullie wereld is; andere landen laten het wel toe, maar niet overal (CGVS1 p23). U stelt dat u niet bang was van de politie (CGVS2 p23). Ook al was u verdacht, ze zijn verantwoordelijk (CGVS2 p23). U vertelde de politie wat er gebeurde bij de aanval in Lokoja, dat het vaker gebeurt in uw land (CGVS2 p22). U vroeg waarom u zo behandeld wordt (CGVS2 p22). U verklaarde dat u niets mis vindt met uw seksueel idee, maar dat u het niet doet (CGVS2 p22). Het is frappant dat u tegenover de politie andere geaardheden verdedigt, wanneer u er zelf van wordt verdacht. Ten slotte is het opvallend dat het door u neergelegde document (op 20 januari 2025 neergelegd) veertien jaar gevangenisstraf vermeldt, doch uzelf zich ook in dit kader tegen sprak en u aanvankelijk tijdens uw eerste onderhoud d.d. 20 januari 2025 stelde dat de strafmaat 25 jaar betrof (CGVS1 p23), pas tijdens uw tweede onderhoud d.d. 04 maart 2025 had u het over 14 jaar gevangenisstraf (CGVS2 p17). Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan dit document.

De Belgische politie-aangifte van verlies van uw paspoort d.d. 10 januari 2024 toont louter aan dat u uw Nigeriaans paspoort (met nummer B00567112) hebt verloren en dit bij de politie hebt aangegeven.

Het filmpje van een man die geslagen wordt door omstaanders, toont u louter om een voorbeeld van "jungle justice" weer te geven, dit kan bovenstaande bevindingen dan ook niet verder ombuigen.

Het ontvangstbewijs van een betaling van 600 Naira op 1 februari 2024 draagt verder niets bij, u duidde overigens ook niet om welke reden u dit neerlegde noch wat u hiermee wenste aan te tonen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021>, de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021> en de **EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024** <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatvinden van diverse aard en

waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het recente rapport van **EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024** <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus> dat een overzicht geeft van de veiligheidssituatie in Nigeria in de periode van 1 januari 2023 tot 31 maart 2024, met inbegrip van recente veiligheidstrends, de impact op burgers en een uitsplitsing van de veiligheidssituatie per geopolitieke zone, blijkt dat de situatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja stabiel is gebleven. Uit een grondige analyse van dit rapport blijkt geenszins dat de veiligheidssituatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja dermate is gewijzigd dat de huidige beoordeling door het CGVS in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet meer actueel zou zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat [Edo, Lagos, Kogi, FCT Abuja] actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat [Edo, Lagos, Kogi, FCT Abuja] aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Daar geen opmerkingen werden ontvangen binnen de vooropgestelde termijn, wordt u geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud van 20 januari 2025 en 04 maart 2025.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van "artikelen 48 t.e.m. 48/5 en 62 Vreemdelingenwet; van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag); van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel; en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

“A. Betreffende “het niet aannemelijk maken van een gegronde vrees voor vervolging cf. de Vluchtelingenconventie”

1.

De bestreden beslissing van het CGVS voldoet niet aan de minimumeisen inzake zorgvuldigheid, motivering en toetsing aan het geldende nationaal en internationaal recht. De beslissing miskent essentiële elementen van het individueel relaas van verzoeker, zonder rekening te houden met de bijzondere kwetsbaarheid die voortvloeit uit zijn seksuele geaardheid, zijn herhaalde slachtofferpositie, en de afwezigheid van reële bescherming in Nigeria.

I. Onvoldoende onderzoek van relevante elementen

2.

Het CGVS heeft nagelaten essentiële elementen in hun onderlinge samenhang te beoordelen. Zo werd, niet onderzocht welke rol de seksuele oriëntatie speelt in het patroon van herhaald geweld tegen verzoeker; geen aandacht besteed aan medische bewijzen van fysieke verwondingen en blijvend letsel (littekens, loopproblemen); en geen rekening gehouden met officiële documenten die de aangiftes en het geweld staven (medisch verslag, politieaangifte, geldtransactie i.v.m. afpersing).

De beoordeling is louter fragmentarisch en abstraheert van het geheel van de feiten, wat in strijd is met de verplichting tot een individuele en volledige beoordeling (art. 10 en 13 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU).

II. Geen inhoudelijke beoordeling van vervolging wegens homoseksualiteit

3.

De beslissing reduceert verzoekers seksuele geaardheid tot een subjectieve voorkeur zonder in te gaan op: de relatie met T. en de gevolgen daarvan; de herhaalde chantage, bedreigingen, uitlokking en fysiek geweld; de sociale context van Nigeria, waar homoseksualiteit strafbaar is en ernstig gestigmatiseerd wordt (cf. sectie 214–217 Nigerian Criminal Code).

Er wordt ten onrechte geen vervolging erkend, terwijl het relaas voldoet aan het concept van “well-founded fear of being persecuted” onder art. 1A van het Vluchtelingenverdrag én de rechtspraak van het Hof van Justitie (C-199/12 e.a., X, Y, Z).

III. Gebrek aan beoordeling van bescherming door de autoriteiten

4.

Het CGVS stelt dat verzoeker zich tot de autoriteiten kon wenden.

Dit is manifest onjuist:

- Meerdere aangiftes werden genegeerd of niet onderzocht.*
- De politie nam in minstens één geval deel aan de mishandeling (aanval door mannen in politie-uniform).*
- Verzoeker werd in 2017 zelfs aangehouden bij zijn aanklacht.*

De bewering dat bescherming mogelijk zou zijn, wordt niet gestaafd met concrete informatie over de beschermingstoestand in Nigeria en mist elke feitelijke basis.

IV. Verkeerde toepassing van het intern vluchtalternatief (IFA)

5.

Abuja is niet veilig noch toegankelijk!

Hoewel het CGVS doorgaans Abuja als intern vluchtalternatief aanduidt, blijkt uit het dossier dat verzoeker: meerdere keren werd aangevallen in Abuja (2022 in apotheek; 2022 poging tot moord); niet discreet kan leven wegens eerdere lekken, connecties van zijn belagers en het feit dat hij reeds elders herkend werd.

Volgens art. 8 van de Kwalificatierichtlijn kan een intern alternatief enkel aanvaard worden indien dit veilig, wettelijk en duurzaam is. Dat is hier manifest niet het geval.

V. Verkeerde inschatting van geloofwaardigheid

6.

Het CGVS heeft zonder motivering delen van verzoekers relaas als ongeloofwaardig bestempeld, zonder rekening te houden met: de coherentie, chronolo. en consistentie van het relaas; de bekrachtiging van feiten door externe documenten; verzoekers traumatische ervaring, die verklaringsverschillen mogelijk maakt.

Volgens het UNHCR Handbook on Procedures, par. 203–205, moet rekening worden gehouden met psychologisch trauma bij beoordeling van inconsistenties. Die nuance ontbreekt volledig.

VI. Verzuim om subsidiaire bescherming te overwegen

7.

Zelfs indien verzoeker niet als vluchteling zou worden erkend, moet subsidiaire bescherming worden overwogen conform art. 15(b) en (c) van de Kwalificatierichtlijn:

- Er is een reëel risico op foltering of onmenselijke behandeling bij terugkeer (art. 3 EVRM);
- Er is sprake van persoonlijke bedreiging vanwege ernstige individuele omstandigheden in het kader van algemeen geweld tegen LGBTI-persoon in Nigeria.

Het CGVS maakt geen enkele toetsing aan deze subsidiaire beschermingsgronden, wat een motiveringsgebrek en beoordelingsfout inhoudt.

B. Betreffende “het niet indienen van een asielerzoek in Frankrijk”

I. Geen rechtsgrond voor automatische weigering bij doorreis via een ander EU-land

1.

De verwijzing naar het niet indienen van een asielaanvraag in Frankrijk kan niet op zichzelf worden aangewend om de geloofwaardigheid van verzoekers vrees te relativiseren, noch als bewijs worden beschouwd van het ontbreken van vervolgingsgevaar. Daarvoor gelden de volgende beginselen:

- Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (o.a. J.K. v. Zweden, appl. no. 59166/12), moet worden nagegaan of er bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op schending van art. 3 EVRM bestaat, ongeacht of betrokkene eerder in een ander EU-land verbleef.
- De Dublinverordening (EU Verordening 604/2013) bepaalt de verantwoordelijkheidscriteria voor de behandeling van asielaanvragen, maar biedt geen inhoudelijke grond om internationale bescherming te weigeren.
- De Belgische vreemdelingenwet bevat geen bepaling die het recht op internationale bescherming uitsluit louter op basis van verblijf in een ander EU-land.

Conclusie: het feit dat verzoeker geen asiel aanvraag in Frankrijk is niet relevant voor de inhoudelijke beoordeling van zijn vrees bij terugkeer naar Nigeria.

II. Feitelijke onmogelijkheid tot aanvraag in Frankrijk

2.

1. Gebrek aan toegang tot de asielerprocedure

Volgens verzoeker:

- werden zijn documenten afgepakt;
- kreeg hij misleidende of foutieve informatie van anderen over de procedure;
- werd hij geconfronteerd met intimidatie, druk en exploitatie door personen bij wie hij verbleef;
- werd hij gediscrimineerd en uitgesloten, o.m. geweigerd in restaurants en uitgescholden vanwege geaardheid.

Deze situatie is niet uitzonderlijk. Volgens rapporten van UNHCR en nationale NGO's zijn in Frankrijk vele migranten feitelijk uitgesloten van toegang tot asiel (lange wachttijden, beperkte opvang, gebrek aan informatie en fysieke barrières bij prefecturen).

De subjectieve verwarring en het gebrek aan toegang tot het systeem verklaren waarom verzoeker geen aanvraag deed.

2. Tijdelijkheid en kwetsbaarheid van het verblijf

3.

Verzoeker verbleef in precaire omstandigheden, had geen eigen onderdak, was afhankelijk van derden en leefde onder voortdurende stress en dreiging van uitbuiting. Volgens UNHCR en EASO-richtsnoeren mag de weigering om in transitlanden een aanvraag te doen niet worden beschouwd als indicatie dat geen behoefte aan bescherming bestaat, zeker bij kwetsbare profielen zoals LGBTI-persoon.

III. Geen geloofwaardigheidsprobleem

4.

Het CGVS suggereert dat de beslissing om pas in België asiel aan te vragen “de ernst van de vrees relativeert”.

Dit standpunt is juridisch niet verdedigbaar, omdat:

- het subjectieve element van vrees moet worden beoordeeld aan de hand van de feiten m.b.t. het herkomstland, en niet aan het gedrag tijdens de transit;

- het gedrag van verzoeker coherent, plausibel en consistent is met het profiel van een kwetsbare persoon die de weg zoekt naar een vertrouwde en veilige plek (bijvoorbeeld via contacten in Antwerpen);
- de vertraging van de aanvraag niet ongebruikelijk is bij personen met trauma's of beperkte kennis van hun rechten.

Zoals bevestigd in *M.S.S. v. België en Griekenland* (EHRM, appl. no. 30696/09), moet bij beoordeling van het vluchtmotief rekening worden gehouden met de feitelijke toestand in het land van doorreis en de kwetsbaarheid van de betrokkene.

IV. Vertrouwen op België als veilig land

5.

De keuze om in België bescherming te zoeken is niet onredelijk:

- verzoeker had contacten in Antwerpen;
- hij werd op de mogelijkheid van asiel in België gewezen door een organisatie;
- hij trachtte zich pas na maanden onzekerheid en precaire omstandigheden aan te melden voor bescherming, wat niet abnormaal is bij psychologische belasting en risico op hertraumatisering.

V. Besluit

6.

De stelling dat verzoeker geen bescherming meer behoeft omdat hij geen asiel aanvraag in Frankrijk, miskent:

- het recht op individuele beoordeling van risico bij terugkeer;
- de feitelijke belemmeringen tijdens het verblijf in Frankrijk;
- de psychologische en sociale context van verzoekers reisroute. Het CGVS heeft aldus het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, en het besluit dient nietig verklaard te worden wegens een onwettige interpretatie van het Dublin III-kader en de vluchtelingenstatus.

C. Betreffende “er kan geen geloof gehecht worden aan uw voorgehouden vrees gedood te worden door de Nigeriaanse overheid of de religieuzen omwille van uw seksuele geaardheid bij een terugkeer naar Nigeria, er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw beweerdelijke seksuele geaardheid

I. Onterecht ongeloofwaardig geacht relaas over seksuele geaardheid

1.

CGVS-motief: Bewustwordingsproces en verklaringen over homoseksualiteit zijn incoherent, oppervlakkig en onvoldoende doorleefd.

Het CGVS hanteert een Westers referentiekader om bewustwording, relaties en zelfreflectie te beoordelen, en miskent de Nigeriaanse context, waarin homoseksualiteit:

- o wettelijk strafbaar is (tot 14 jaar gevangenisstraf);
- o leidt tot sociale uitsluiting, geweld en 'jungle justice';
- o binnen religieuze gemeenschappen als zondig en taboe wordt beschouwd;
- o vaak leidt tot repressie door politie en milities.

UNHCR Guidance Note on LGBTI Asylum Claims onderstreept dat het bewustwordingsproces gradueel, verward en niet-lineair verloopt, zeker bij personen uit repressieve samenlevingen. CGVS verwachting van een helder, rationeel narratief is hiermee in strijd. Verzoeker beschrijft geleidelijk ontwaken: gevoelens voor T., seksuele ervaringen, innerlijk conflict, ontkenning, relationele verwarring (Angela), en toenemende angst en schuld. Deze ontwikkeling is coherent binnen de context van trauma en sociale druk.

II. Onterecht gebrek aan geloof in relaties met T. en O.

2.

CGVS-motief: relaties met T. en O. zijn ongeloofwaardig, onnauwkeurig omschreven, bevatten tegenstrijdigheden. Verzoeker heeft in meerdere verhoren consequent verwezen naar T. als eerste liefde, onderbouwd met emotionele bewoordingen (“het voelde als peace of mind”, “hij was zacht en kalmerend”). De vermeende ‘tegenstrijdigheden’ zijn in werkelijkheid details die met verloop van tijd en traumaverwerking veranderen – een fenomeen erkend door het CGVS zelf in zijn leidraad. De relatie met O. illustreert een patroon van aantrekking, schaamte, geheimhouding en uitbuiting. Dit komt vaak voor bij jonge LGBTI-personen in vijandige contexten, en wordt niet terecht als ongeloofwaardig beschouwd.

III. Onterechte inschatting dat aanvallen niet voortvloeien uit geaardheid

3.

CGVS-motief: verzoeker kan zijn aanvallers niet identificeren; hij weet niet wie en waarom.

Slachtoffers van anonieme aanvallen hebben vaak geen zicht op de daders, zeker als ze in een cultuur van straffeloosheid opereren. De weigering om gevolg te geven aan klachten door de politie, versterkt deze anonimiteit.

De herhaalde aanvallen (2014, 2015, 2017, 2022) passen in een patroon van gebaseerde vervolging op basis van seksuele geaardheid en het gerucht van de relatie met T..

Dat verzoeker denkt dat de daders religieuze of overheidsmotieven hadden, is niet strijdig met geloofwaardigheid, maar bevestigt de algemene context van homofobe vervolging die vaak door onofficiële actoren gebeurt.

IV. Verkeerde toepassing van kennisvereisten m.b.t. Nigeriaanse wetgeving

4.

CGVS-motief: verzoeker kent wetgeving niet; noemt soms 14 jaar, soms 25 jaar straf.

De verwarring over exacte strafmaat is logisch bij een niet-jurist, en mag geen afbreuk doen aan geloofwaardigheid. Dat verzoeker weet dat homoseksualiteit strafbaar is en leidt tot gevangenis of lynchpogingen, volstaat.

Nigeria heeft verschillende wetten (Federale Wetgeving, Sharia-recht in 12 staten), die leiden tot versnipperde kennis bij burgers. De strafmaat is afhankelijk van de regio en wetstoepassing.

CGVS heeft nagelaten landenspecifiek onderzoek aan te halen (bijv. UK Home Office 2023 Country Guidance: Nigeria – Sexual Orientation and Gender Identity), waarin expliciet staat dat vervolging wegens homoseksualiteit wijdverspreid is.

V. Onterechte conclusie dat er geen risico op refoulement bestaat

5.

CGVS-motief: verzoeker heeft een geldig Nigeriaans paspoort en keerde eerder terug zonder problemen.

Het bezit van een paspoort sluit geen risico op vervolging uit. Veel LGBTI-personen bezitten nog documenten, ondanks gevaar bij terugkeer.

De terugkeer naar Nigeria (oktober 2023) leidde net tot een onmiddellijke beslissing om België binnen te komen en binnen dagen een asielaanvraag in te dienen.

CGVS houdt geen rekening met artikel 3 EVRM: de vraag is niet of verzoeker vervolgd is, maar of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling.

VI. Verkeerde interpretatie van subjectieve beleving

6.

CGVS-motief: verklaringen over emotionele beleving zijn oppervlakkig, inconsistent of niet overtuigend.

Emotionele taal en innerlijke beleving zijn cultureel en persoonlijk gekleurd. Verzoeker groeide op in een repressieve context zonder vocabulaire of kader om emoties te duiden.

Zijn manier van vertellen (gebruik van termen als "peace of mind", "ik vond hem leuk", "ik wist het niet zeker") is typisch voor LGBTI-personen in heteronormatieve samenlevingen.

Volgens EASO Guidance on Interviewing Vulnerable Persons (2015) moet rekening worden gehouden met beperkte introspectieve mogelijkheden bij kwetsbare profielen.

VII.

7.

Miskennis van zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel Het CGVS heeft het individueel relaas opgeknipt en dissectief beoordeeld, zonder het geheel van herhaalde aanvallen, emotionele ontwikkeling en contextueel risico in onderlinge samenhang te analyseren.

Er wordt geen gelijkwaardige toetsing verricht aan subsidiaire bescherming (art. 15(b) en (c) Kwalificatierichtlijn), hoewel ernstige schade dreigt bij terugkeer.

Er is geen motivering op maat van de kwetsbare aanvrager, wat in strijd is met artikel 10, §3, lid a en b van de Procedurerichtlijn (2013/32/EU).

De bestreden beslissing is onzorgvuldig, gebrekkig gemotiveerd, en onvoldoende in overeenstemming met nationale en internationale beschermingsnormen. De verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag, dan wel minstens aan de criteria voor subsidiaire bescherming.

D. Betreffende "u weet vooreerst niet concreet te duiden tot wie u zich aangetrokken voelt en u antwoordt ontwijkend op de aan u gestelde vragen in dit kader"

I. Onvoldoende bewustwording van seksuele geaardheid

1.

CGVS stelt dat de verklaringen over zijn gevoelens voor mannen vaag, ondoorleefd, oppervlakkig en tegenstrijdig zijn.

Verzoeker groeide op in een streng religieuze omgeving (christelijk gezin, geen seksuele opvoeding, "seks is zonde vóór huwelijk").

Volgens de UNHCR Guidelines on LGBTI asylum claims (2012) en EASO Practical Guide on Evidence Assessment verloopt de bewustwording van LGBTI-personen uit repressieve contexten vaak traag, verward en met schuldgevoelens.

Het feit dat verzoeker zich eerst tot Angela wendde (schijnrelatie) bevestigt net de verwarring en sociale druk die hem parten speelde. Zijn verhaal over T., de eerste jongen op wie hij verliefd werd, wordt ondersteund door emotionele uitdrukkingen als "peace of mind", "hij was anders", "ik kon mezelf zijn bij hem".

De zogenaamd inconsistente verklaringen zijn typisch voor traumaverwerking en mogen volgens vaste rechtspraak niet tegen verzoeker gebruikt worden zonder bijkomende aanwijzingen van misleiding (EHRM, R.C. v. Zweden, 2010).

II. Geen geloof aan relatie T. / O. / anderen (p.16-21 CGVS)

2.

CGVS stelt dat de relaties ongeloofwaardig, emotioneel vaag zijn en ontbreken aan details over verliefdheid, risico, omgang.

Relaties met T. en O. zijn chronologisch opgebouwd en passen in een sociaal patroon van heimelijkheid en voorzichtigheid.

Uit het relaas blijkt dat verzoeker de relaties geheimhield wegens angst voor ontdekking. Hij werd ook daadwerkelijk slachtoffer van chantage, mishandeling en afpersing.

Dat hij gevoelens niet publiekelijk uitsprak, is verklaarbaar gelet op de maatschappelijke context: homoseksualiteit is in Nigeria taboe, strafbaar en gevaarlijk (cf. Same Sex Marriage Prohibition Act, 2014). CGVS past een Westers verwachtingspatroon toe op de omgang met gevoelens, hetgeen strijdig is met EASO Guidance: Interviewing LGBTI applicants (2016).

III. Onvoldoende bewijs van vervolging of risico op vervolging (p.22-23 CGVS)

3.

CGVS stelt: betrokkene kent zijn aanvallers niet, dus geen bewijs van vervolging; aanvallen kunnen ook met criminaliteit of armoede te maken hebben.

De vervolging op grond van seksuele geaardheid hoeft niet door overheidsactoren te worden gepleegd, het volstaat dat de staat bescherming niet effectief verleent (HvJ EU, X, Y, Z arresten).

Aanvallen (2015, 2017, 2022) door onbekenden passen in patroon van homofobe repressie, bevestigd door rapporten van Human Rights Watch, EUAA, ILGA World (cf. Nigeria 2023: "LGBTI persons at extreme risk of violence").

Verzoeker deed meerdere keren aangifte, zonder enig gevolg. Dat de politie zelfs weigerachtig of afwijzend reageerde, is bewijs van afwezigheid van doeltreffende staatsbescherming.

De noodzaak om van stad tot stad te vluchten (Benin – Lagos – Abuja – terug naar Benin – vertrek naar Europa) wijst op structureel onveilig bestaan.

IV. Het bezit van een geldig paspoort en reizen naar Nigeria spreken bescherming tegen (p.23-24 CGVS)

4.

CGVS stelt dat de betrokkene een geldig paspoort bezit en reisde Nigeria in en uit. Hij vreesde de autoriteiten niet.

Veel personen in gevaar bezitten nog paspoorten; dit sluit vervolgingsgevaar niet uit.

Verzoeker werd met valse beloftes geholpen aan zijn ticket; zijn aankomst in Nigeria leidde net tot verhoogde angst en uitreis naar België binnen enkele weken.

Het bezit van documenten is geen afdoend tegenbewijs voor de nood aan bescherming (zie EHRM – O.M. v. Hungary, appl. no. 9912/15).

V. Geen reëel risico op onmenselijke behandeling bij terugkeer (subsidiar) (p.25-27 CGVS)

5.

CGVS stelt dat er geen zwaar conflict is in verzoekers regio (Benin City, Abuja, Lagos, Kogi), dus geen subsidiair beschermingsrisico. Subsidiaire bescherming is ook van toepassing bij individuele dreiging (artikel 15, b en c van Richtlijn 2011/95/EU), niet alleen bij gewapend conflict. Verzoeker leeft in Nigeria als openlijk verdacht persoon wegens homoseksualiteit, met documenteerbare dreiging op lijf en leden (cf. medische rapporten, politie verklaringen, verwondingen).

Jungle justice, foltering, onthoofdingen van LGBTI's komen niet enkel voor in conflictgebieden, maar ook in grote steden. CGVS negeert de persoonlijke risicofactoren in eigen rapportering. Nigeria is volgens het US

State Department Human Rights Report 2024 een “high-risk state for LGBTI individuals, irrespective of region”.

De beslissing van het CGVS:

- miskent de culturele achtergrond en psychologische kwetsbaarheid van verzoeker;
- beoordeelt het relaas op westerse normen van gevoelsverwerking;
- faalt in het erkennen van structureel geweld en reëel risico op art. 3 EVRM-schending;
- onderzoekt subsidiaire bescherming onvolledig.

6.

In de richtlijnen van het UNHCR valt het volgende te lezen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, januari 1992, blz. 53, randnr. 205): [...]

Er bestaat met andere woorden een gedeelde bewijslast tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen. De kandidaat-vluchteling moet geloofwaardige verklaringen afleggen en die zo goed mogelijk met bewijsstukken onderbouwen. Het Commissariaat-generaal is de enige asielinstantie met onderzoeksbevoegdheid en op haar rust dan ook een zekere “onderzoeksplicht”.

Het UNHCR, wiens asiel procedurele richtlijnen en adviezen de Belgische asielinstanties plegen over te nemen, verduidelijkt in een nota onder meer het volgende over de bewijslast en de geloofwaardigheid bij asielaanvragen (Office of the UNHCR, *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*, 16 december 1998, randnrs. 8-12 en 17): [...]

7.

De rechtsleer geeft enkele richtlijnen omtrent de afwegingen die moeten gedaan worden alvorens te kunnen oordelen over de geloofwaardigheid van een asielrelaas bij het vaststellen van tegenstrijdigheden, zoals onder meer blijkt uit een uitgebreid rapport van de Canadese Immigratie- en Vluchtelingencommissie over de rechtspraak hieromtrent (Immigration and Refugee Board, *Refugee Protection Unit, Assessment of Credibility in Claims for Refugee Protection*, Canada, januari 2004, blz. 11 en 23-26): [...]

Rekening houdend met deze richtlijnen omtrent het vaststellen van tegenstrijdigheden en het belang ervan voor het bepalen van de geloofwaardigheid van een asielrelaas, blijkt na toepassing ervan op de vele elementen in het administratieve- en rechtsplegingsdossier duidelijk dat verwerende partij in de bestreden beslissing op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot de conclusie komt dat verzoeker het niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat zijn relaas en zijn vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Echter verzoeker verwijst naar hetgeen hiervoor uitvoerig werd uiteengezet. Verwerende partij had bij een correcte invulling van de bewijslast in casu een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag in hoofde van verzoeker dienen te weerhouden, of minstens twijfel – in welk geval zij verzoeker het voordeel van de twijfel had kunnen én moeten toekennen. De bestreden beslissing mist dan ook voldoende feitelijke en juridische motivering en verwerende partij schendt daarmee de algemene en de bijzondere wettelijke motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

8.

Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing de genoemde beginselen van behoorlijk bestuur, die haar ervan dient te weerhouden doelbewust een interpretatie van de verklaringen van verzoeker te zoeken, waardoor zou blijken dat ze tegenstrijdig zijn met andere verklaringen, als tevens een coherente, niet-contradictoire interpretatie mogelijk is. Diezelfde beginselen van behoorlijk bestuur verplichten haar eveneens rekening te houden met het geheel van afgelegde verklaringen en ander bewijsmateriaal, zonder elementen ervan geïsoleerd te bekijken en de elementen die de geloofwaardigheid van verzoeker ten goede komen te negeren. Verwerende partij diende alle elementen uit het dossier als een geheel te benaderen en ze te vergelijken met de algemeen gekende feiten, om op basis daarvan een oordeel te vellen over het asielrelaas van verzoeker. Uit het administratieve dossier blijkt, zoals hoger uiteengezet, dat verwerende partij met de bestreden beslissing deze beginselen geschonden heeft.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, heeft verzoeker de meest cruciale elementen van zijn asielrelaas wel degelijk aannemelijk gemaakt in beide verhoren. Verzoeker werd ook een tweede maal verhoord waarbij hij zijn asielrelaas met krachtige bewijsstukken staafde.

Verzoeker zijn verklaringen zijn in het algemeen meer dan voldoende geloofwaardig, te meer dat zijn verklaringen daaromtrent ruimschoots bevestigd worden door algemeen bekende feiten en wetgeving. Door hierop niet eens te focussen in de bestreden beslissing, en verzoekers asielrelaas wel degelijk te onderzoeken, schendt verwerende partij haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting.

Op basis van de verklaringen van verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag en alle in het administratieve dossier aanwezige elementen, diende verwerende partij dan ook te erkennen dat verzoeker aan de op zijn rustende bewijslast, die plaats laat voor kleine contradicties over niet doorslaggevende details en geen bewijs vereist die elke vorm van twijfel uitsluit, heeft voldaan en de feiten van zijn huidige asielrelaas en de mogelijkheid van vervolging of onmenselijke behandeling aannemelijk heeft gemaakt, aangezien hij een coherent en in het algemeen geloofwaardig asielrelaas dat niet tegenstrijdig is met algemeen gekende

gegevens uiteen heeft gezet en in de mate van het mogelijke bewijzen aangebracht van de feiten die hij aanhaalt.

9.

Gelet op al hetgeen hierboven werd uiteen gezet, is het duidelijk dat de bestreden beslissing totaal geen onderzoek heeft gevoerd naar de prangende situatie van verzoeker.

Verwerende partij heeft aldus zowel de algemene uitdrukkelijke motiveringsplicht als de bijzondere motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, geschonden.

Verzoeker beschikt over allerlei elementen die zijn verzoek om internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Door dergelijke beslissing te nemen, heeft verwerende partij niet zorgvuldig alle voorhanden zijnde elementen afgewogen en betrokken bij zijn besluitvorming door onvoldoende rekening te houden met de relevantie van de details voor verzoekers vrees voor vervolging en onmenselijke behandeling en daarbij een overmatig groot gewicht toe te kennen aan verklaringen over enkele niet-substantiële details, schendt verwerende partij tevens het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

10. Tot slot blijkt uit de bestreden beslissing niet waarom verzoeker ook het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd wordt. Verwerende partij wijdt zelfs geen woord aan de motivering van haar weigering om verzoeker subsidiaire bescherming te verlenen.

Het louter verwijzen naar de motivering van de weigering van het vluchtelingenstatuut volstaat daartoe niet.

Verwerende partij negeert deze algemeen bekende feiten en ondermijnt ten gevolge daarvan ten onrechte verder de aannemelijkheid van verzoekers verklaringen dat zijn vrees om bij een terugkeer naar de Nigeria vervolging te kunnen ondergaan door de autoriteiten of minstens een reëel risico te lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf, waarvoor de artikelen 48/3 tot en met 48/5 Vreemdelingenwet en het Vluchtelingenverdrag bepalen dat er bescherming tegen geboden dient te worden.

Uit de bestreden beslissing valt niet op te maken hoe verwerende partij tot de conclusie komt dat er geen sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade, wat de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut zou verantwoorden. Verzoeker heeft dan ook geen enkel inzicht verworven in de weigeringsmotieven, noch kan zij opmaken hoe ze er eventueel nuttig rechtsmiddelen tegen zou kunnen aanwenden, zodat zelfs het normdoel van de motiveringsplicht niet vervuld is.

Verwerende partij heeft helemaal niet onderzocht waarom verzoeker geen reëel risico op ernstige schade zou lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch of dit zelfs maar onderzocht werd, terwijl artikelen 48/4 en 48/2 Vreemdelingenwet en artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet haar daar wettelijk toe verplichten.

Nochtans poneert verzoeker dat hij weldegelijk minstens een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf mag vrezen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, waarvoor de artikelen 48/2, 48/4 en 48/5 Vreemdelingenwet in bescherming voorzien. Verwerende partij schendt op dit punt overduidelijk de genoemde wetsartikelen, de materiële en formele motiveringsplicht en de bestuurlijke zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij heeft dus een eenzijdige beslissing genomen zonder alle relevante feiten naar een gegronde vrees in hoofde van verzoeker te onderzoeken. Verwerende partij had dienen te besluiten zijn verzoek verder uit te voeren waardoor ze kon besluiten tot het erkennen van verzoeker als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verwerende partij had minstens alvorens het verzoek te beëindigen, op basis van een door haar gevoerd onderzoek, dienen te erkennen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico op ernstige schade zou lopen en had hem bijgevolg de subsidiaire beschermingsstatus moeten toekennen.

Door hem dat daarentegen in de bestreden beslissing elk van beide beschermingsstatuten te weigeren, schendt verwerende partij de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 en 62 Vreemdelingenwet, artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, de algemene motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991."

Beoordeling

1.

2.

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Inzake het tijdstip van het indienen van het verzoek om internationale bescherming stelt de bestreden beslissing:

*“U diende op 30 november 2023 een verzoek om internationale bescherming in België in. Het was de eerste keer dat u asiel indiende (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 20 januari 2025 p3, hierna genoemd CGVS1 p3). Volgens uw verklaringen, kwam u al op 10 oktober 2023 in België aan, u verbleef eerst in een kerk en verhuisde vervolgens naar Sint-Niklaas (CGVS1 p3 en 4). Deze tussentijd van anderhalve maand wordt beschouwd als een **laattijdige aanvraag**. Een asielzoeker wordt geacht zo snel mogelijk na aankomst een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Gevraagd naar de reden voor deze laattijdige aanvraag, stelt u dat u een maand wachtte, omdat u het adres niet kende; u had hulp nodig (CGVS1 p4). Bij aankomst in België, toen u in de kerk verbleef, had u geen idee van asiel (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 4 maart 2025 p24, hierna genoemd CGVS2 p24). U vernam de mogelijkheid tot asiel via een organisatie in Antwerpen, genaamd centrum migratie, denkt u (CGVS1 p4). Het was niet alsof u er al eerder van wist (CGVS2 p24). U stelde vragen, u zei hen dat u nieuw bent en niet illegaal wil zijn (CGVS1 p4). Ze zeiden u dat het geen garantie is (CGVS1 p4). De organisatie gaf u het adres om asiel aan te vragen (CGVS1 p4). U geeft aan dat er tussen het verkrijgen van de informatie door de organisatie en het effectief indienen van asiel misschien een maand verstreek (CGVS1 p4). Hoewel u eerder aangaf dat u het adres via de organisatie verkreeg, stelt u dat u het adres niet kende en het niet van hen kreeg, later ontmoette u iemand die u het adres gaf (CGVS1 p4 en CGVS2 p24). In het tweede interview preciseert u dat de gemeente Zwijndrecht u aanraadde om ofwel een relatie aan te gaan (en een kind te krijgen) ofwel om asiel aan te vragen (CGVS2 p24-25). Toen kreeg u het idee van de plaats in Antwerpen, u wou een afspraak maken, hoe hier legaal te verblijven, ze zeiden asiel aanvragen (CGVS 2 p25). Later ontmoette u iemand die u het adres in Brussel (DVZ) gaf (CGVS1 p4). Het duurde een tijdje voor ze het adres konden geven (CGVS2 p24). Het was niet makkelijk te lokaliseren; u ging per taxi van Sint-Niklaas naar Brussel zodat ze het met de gps konden vinden (CGVS2 p25). Het was een verre afstand (CGVS2 p24). **Dit is echter geen afdoende verklaring. Deze laattijdige asielaanvraag getuigt van weinig hoogdringendheid bij uw verzoek om internationale bescherming.***

***U diende ook geen verzoek om internationale bescherming in tijdens uw verblijf in Frankrijk gedurende enkele maanden.** Voordat u in België aankwam, verbleef u enkele maanden in Frankrijk (CGVS1 p3). U kwam er aan op 21 mei 2023, daags nadat u Nigeria verliet (CGVS1 p3). U wilde namelijk veilig zijn; u wilde weg van Nigeria (CGVS1 p3).*

U ging naar Frankrijk omdat Nigeria niet meer veilig was omwille van uw geaardheid (CGVS1 p3). Uw leven in Nigeria was in gevaar (CGVS1 p3). Mensen die u ontmoette, zeiden u dat u documenten kon krijgen via asiel (CGVS2 p24). U werd echter door hen afgeperst (CGVS2 p24). Ze gaven u opties, als u asiel zou indienen, zou u lijden (CGVS2 p24). U wist niet hoe het systeem werkte, als de tijd rijp was, zouden ze het u laten nemen (CGVS2 p24). U verliet Frankrijk vanwege incidenten van discriminatie – mensen waarbij u verbleef, persten uw geld af, u werd tevens geweigerd in een restaurant - en vertrok op 10 oktober 2023 naar België (CGVS1 p. 3 en CGVS2 p24). U ontmoette een Afrikaanse vrouw, die u hielp met uw ticket (CGVS2 p24). Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven of zijn vrijheid en zijn land om die reden voor een ander land verlaat, mag in redelijkheid worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk onder de bescherming van zijn onthaalland plaatst. Het feit dat u vooraleer naar België te komen, meerdere maanden in Frankrijk vertoefde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, relateert de ernst van de door u voorgehouden moeilijkheden. Bovendien zijn uw verklaringen in strijd met uw eerdere beweringen dat u pas in België de mogelijkheid tot asiel vernam via een organisatie in Antwerpen (CGVS1 p4).”.

Verzoekers verweer in het verzoekschrift vormt geen dienstige weerlegging van de voormelde terechte en pertinente motivering.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen tijdens zijn verblijf van enkele maanden in Frankrijk en ook na aankomst in België anderhalve maand talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde. Dit vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij in Frankrijk geen toegang had tot de asielprocedure en haalt aan dat zijn documenten er werden afgepakt, hij er misleidende informatie kreeg over de procedure, hij er werd geconfronteerd met intimidatie, druk en exploitatie en hij er werd gediscrimineerd en uitgesloten. Dergelijke uitleg kan niet worden aangenomen ter verschoning van zijn nalatigheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen tijdens zijn maandenlang verblijf in Frankrijk, te meer omdat verzoeker op de hoogte was van de procedure internationale bescherming (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 24).

Waar verzoeker betoogt dat de verwijzing naar het niet indienen van een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk niet kan worden aangewend om de geloofwaardigheid van zijn vrees te relativiseren, gaat hij eraan voorbij dat van verzoeker, die Nigeria zou zijn ontvlucht omwille van een vrees voor vervolging, wel degelijk kan worden verwacht dat hij na aankomst in Europa zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Zijn maandenlange nalatigheid een verzoek in te dienen in Frankrijk betreft een indicatie dat hij geen ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde kon aanvoeren.

Verzoeker meent verder dat de keuze om in België bescherming te zoeken niet onredelijk is, gezien hij contacten had in Antwerpen en hij door een organisatie in België op de mogelijkheid van asiel werd gewezen. Verzoeker gaat er opnieuw aan voorbij dat van hem wel degelijk kan worden verwacht dat hij na aankomst in Europa zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming zou indienen, hetgeen hij naliet te doen. Dat verzoeker contacten heeft in Antwerpen is geen relevant criterium voor de indiening van een verzoek om internationale bescherming in België en kan dan ook geenszins zijn nalatigheid in Frankrijk verschonen. Waar verzoeker in het verzoekschrift poneert dat hij pas op de hoogte was van de mogelijkheid om internationale bescherming te verkrijgen nadat hij door een organisatie werd op de hoogte gebracht, wordt dit ontkracht door verzoeker zelf, gezien hij stelde dat mensen in Frankrijk hem vertelden dat hij documenten kon krijgen via asiel (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 24).

Zo verzoeker er nog op wijst dat de vertraging van de aanvraag niet ongebruikelijk is bij personen met trauma's of beperkte kennis van zijn rechten, dient te worden vastgesteld dat noch uit het door hem bijgebracht medisch attest van 10 maart 2025 inzake de verwondingen aan zijn been en hoofd, noch uit enig ander element in het dossier kan worden afgeleid dat verzoeker getraumatiseerd is, laat staan dat hij omwille van dit trauma niet in staat zou zijn (geweest) om na aankomst in Europa om internationale bescherming te verzoeken.

De voorstaande vaststellingen inzake verzoekers nalatigheid om zo snel mogelijk na aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming in te dienen vormen wel degelijk een negatieve indicatie met betrekking tot zijn algehele geloofwaardigheid.

Hierbij dient opgemerkt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming niet louter omwille van zijn laattijdig verzoek om internationale bescherming wordt afgewezen. Te dezen blijkt dat het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven verweerder heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming. De bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen.

5. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij homoseksueel is.

Een verzoeker om internationale bescherming kan zelden overtuigend bewijs leveren van zijn seksuele gerichtheid. Het betrekken van bepaalde vormen van bewijsmateriaal, zoals bijvoorbeeld rapporten van medisch onderzoek naar een gestelde seksuele gerichtheid en expliciet beeldmateriaal, is ook in strijd met grondrechten en de menselijke waardigheid. Naar zijn aard leent een seksuele geaardheid als asielmotief zich minder voor bewijsvoering: het gaat immers om wat iemand innerlijk voelt. Meer nog dan bij andere asielmotieven, zijn de eigen verklaringen van een LGBTQ+ verzoeker dan ook van wezenlijk belang. Het is daarom aan verzoeker om vooral aan de hand van zijn verklaringen zijn gestelde seksuele geaardheid aannemelijk te maken. Hij zou immers als geen ander in staat moeten zijn inzicht te bieden in wat hij innerlijk denkt of voelt.

Door de wijze waarop verweerder het onderzoek naar en de beoordeling van een gestelde seksuele gerichtheid heeft ingericht, werd verzoeker ook daadwerkelijk de mogelijkheid geboden om met zijn verklaringen zijn gestelde seksuele gerichtheid aannemelijk te maken. Uit een lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt immers dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksuele geaardheid in de context van de Nigeriaanse samenleving.

Het uitgangspunt in deze is niet dat er in alle gevallen een interne worsteling moet hebben plaatsgevonden voordat verzoeker zijn seksuele gerichtheid heeft geaccepteerd. Er mag echter wel verwacht worden dat er bij verzoeker, die afkomstig is uit een land waar men LGBTQ+ niet accepteert en waar dit mogelijk strafbaar is gesteld, sprake is van een (denk)proces waarin hij zich onder andere voor de vraag gesteld ziet wat het betekent om anders te zijn dan hetgeen de maatschappij (en de wet) verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven.

Blijkens de bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers beweerde seksuele geaardheid en zijn hiermee gepaard gaande vrees, gezien:

- (i) verzoeker niet concreet kan duiden tot wie hij zich aangetrokken voelt en ontwijkend antwoordt op vragen hierover,
- (ii) verzoekers verklaringen over het bewustwordingsproces inzake zijn seksuele oriëntatie ondoorleefd zijn in het licht van de homofobe Nigeriaanse context,
- (iii) verzoekers verklaringen over zijn eerder gemakkelijk aanvaardingsproces bovendien niet vallen te rijmen met zijn christelijke achtergrond en het feit dat hij van jongs af aan is opgevoed met het idee van geen seks voor het huwelijk,
- (iv) verzoekers verklaringen over zijn gedachtegang over de genomen risico's en de gevolgen in geval van ontdekking summier zijn en hij klaarblijkelijk niet nadacht over 'jungle justice' met betrekking tot gay zijn,
- (v) verzoekers kennis omtrent het wetgevend kader inzake homoseksualiteit in Nigeria beperkt en tegenstrijdig is,
- (vi) niet aannemelijk is dat een hoogopgeleide Nigeriaanse man als verzoeker, die zelfstandig genoeg is om ondernemingen te beheren, in een grootstad als Benin City, geen weet heeft van enige vorm van vijandigheid in de samenleving ten opzichte van andere geaardheden,
- (vii) verzoekers beweerdelijke (bewustwording en aanvaarding van zijn) homoseksuele geaardheid in het kader van zijn voorgehouden relatie met T. in Nigeria ongeloofwaardig is,
- (viii) verzoekers beweerdelijke toenaderingspoging tot O. en het ontstaan van hun relatie, gelet op de geschetste gang van zaken, ondoorleefd en onaannemelijk overkomt,
- (ix) niet aannemelijk is dat verzoeker openlijk over zijn geaardheid zou spreken tegen zijn neven en A.,
- (x) niet kan worden aangenomen dat verzoeker niet kan aanduiden wie zijn beweerdelijke aanvallers zijn en zich beperkt tot algemene verwijzingen naar de overheid of de religieuzen,
- (xi) verzoekers bewering dat zijn vermeende belagers hem overal in Nigeria zouden weten te vinden niet kan overtuigen,
- (xii) de vaststelling dat verzoeker met zijn eigen Nigeriaans paspoort zonder problemen vanuit Nigeria naar Frankrijk is gereisd én in België een nieuw Nigeriaans paspoort heeft aangevraagd, zijn voorgehouden vrees voor diezelfde Nigeriaanse autoriteiten ondermijnt.

Deze motieven, zoals hierboven kernachtig samengevat, zijn omstandig uitgewerkt in de bestreden beslissing, draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de terechte en pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door

verzoeker voorgehouden seksuele geaardheid en de hiermee gepaard gaande problemen in Nigeria. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel, mede gelet op wat volgt, geheel in gebreke blijft.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift poneert dat verweerder een Westers referentiekader hanteert om bewustwording, relaties en zelfreflectie te beoordelen en de Nigeriaanse homofobe context ontkent. Integendeel, de Raad stelt vast dat verweerder verzoekers verklaringen inzake zijn bewustwording, gedrag en homoseksuele relaties net heeft beoordeeld in het licht van de homofobe Nigeriaanse context. Verzoeker omschrijft in het verzoekschrift zelf treffend de Nigeriaanse context inzake homoseksualiteit, namelijk

*“o wettelijk strafbaar is (tot 14 jaar gevangenisstraf);
o leidt tot sociale uitsluiting, geweld en 'jungle justice';
o binnen religieuze gemeenschappen als zondig en taboe wordt beschouwd;
o vaak leidt tot repressie door politie en milities”.*

Verzoeker kwam tijdens de persoonlijke onderhouden niet verder dan beperkte, oppervlakkige en vage omschrijvingen van zijn gedachteproces, hetgeen in contrast staat met de grote vijandigheid tegenover homoseksualiteit in de Nigeriaanse samenleving.

Bovendien hield verweerder evenzeer rekening met verzoekers profiel, met name een hoogopgeleide Nigeriaanse man en ondernemer in Benin City, alsook met verzoekers familiale context en christelijke achtergrond. Uit verzoekers verklaringen komt niet geloofwaardig naar voor dat hij zich afvraagt wat het betekent om anders te zijn dan hetgeen de maatschappij (en de wet) verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven.

Zo verzoeker erop wijst dat zijn emotionele taal en innerlijke beleving cultureel en persoonlijk zijn gekleurd, hij opgroeide in een repressieve context zonder vocabulaire of kader om emoties te uiten en zijn manier van vertellen typisch is voor LGBTI-personen in heteronormatieve samenlevingen, gaat hij eraan voorbij dat niet alleen zijn eenvoudige en beperkte woordenschat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn homoseksuele geaardheid. Verzoeker slaagt er immers niet in om op doorleefde wijze inzicht te bieden in wat hij innerlijk denkt of voelt in het kader van zijn bewustwording en aanvaarding van zijn homoseksuele geaardheid.

Verder verwijst verzoeker in het verzoekschrift naar onder meer het geleidelijk ontwaken van zijn seksuele geaardheid, zijn gevoelens voor T., zijn seksuele geaardheid, zijn innerlijk conflict, zijn relationele verwarring (A.) en het feit dat T. zijn eerste liefde is, maar gaat hiermee voorbij aan de voormelde uitgebreide vaststellingen en appreciatie aangaande zijn verklaringen tijdens de twee persoonlijke onderhouden hierover.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat de zogenaamde inconsistente verklaringen typisch zijn voor traumaverwerking, maar legt geen enkel psychologisch of medisch attest neer ter adstructie van zijn voorgehouden trauma of van de invloed ervan op zijn verklaringen. Verzoeker slaagt er met zijn algemene stelling dan ook allerminst in de strijdigheden in zijn verklaringen te verschonen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat zijn verwarring over de straf op homoseksualiteit logisch is als niet-jurist, kan niet worden aangenomen dat verzoeker, een hoogopgeleide ondernemer, dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt over de strafmaat, met name 14 dan wel 25 jaar gevangenisstraf, indien hij daadwerkelijk zelf homoseksueel is en deze straf hem boven het hoofd zou hangen in Nigeria. Dit klemt te meer omdat het door verzoeker bijgebrachte *“Police investigation report”* van *“The Nigeria Police”* van 24 januari 2023 een gevangenisstraf van 14 jaar vermeldt en bijgevolg geenszins niet kan worden aanvaard dat verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud – strijdig aan zijn eigen document – stelde dat de strafmaat 25 jaar betrof (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 23). Verzoekers verwijzing naar het gegeven dat er verschillende wetten zijn in Nigeria die leiden tot versnipperde kennis bij burgers, kan de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en het door hem bijgebrachte document niet verschonen.

Voorts stelt verzoeker dat slachtoffers van anonieme aanvallen vaak geen zicht hebben op de daders, dat de herhaalde aanvallen passen in een patroon van vervolging op basis van seksuele geaardheid en dat het feit dat hij denkt dat de daders religieuze of overheidsmotieven hadden niet strijdig is met zijn geloofwaardigheid. Dit vormt bezwaarlijk een dienstig verweer, noch een overtuigende uitleg voor de vaststelling dat verzoeker zijn belagers niet kent. Het is allerminst aannemelijk dat verzoeker niet kan aanduiden wie zijn beweerdelijke aanvallers zijn en zich beperkt tot algemene verwijzingen naar de overheid of de religieuzen. Bovendien kan niet worden ingezien dat hij enerzijds wel zou pretenderen dat hij zou zijn aangevallen en hij het motief zou kennen, met name dat de aanval gebaseerd is op de geruchten over zijn affaire met T., maar dat verzoeker dan weer anderzijds totaal niet zou weten wie het op hem gemunt zou hebben (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 25-26).

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat het bezit van een Nigeriaans paspoort geen risico op vervolging uitsluit. Hij doet hiermee evenwel geen afbreuk aan de terechte vaststelling dat verzoeker Nigeria zonder problemen met zijn eigen paspoort kon uitreizen, hetgeen zijn voorgehouden vrees voor de Nigeriaanse autoriteiten onderuit haalt.

Verzoeker haalt in het verzoekschrift in dit verband verschillende keren aan dat hij terugreisde naar Nigeria voor zijn komst naar België. Gelet op zijn verklaringen bij verweerder, waar hij geen melding maakte van een terugkeer naar Nigeria, stelt de Raad vast dat dit een materiële vergissing betreft. Indien het evenwel geen vergissing zou betreffen, zou verzoekers terugkeer naar Nigeria de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging ten aanzien van de Nigeriaanse autoriteiten slechts bevestigen.

Waar verzoeker bekritiseert dat verweerder heeft nagelaten landenspecifiek onderzoek aan te halen inzake de vervolging van homoseksualiteit in Nigeria, gaat hij eraan voorbij dat hij zijn homoseksuele geaardheid en daaruit voortvloeiende vervolging niet aannemelijk maakt.

De kritiek op de toepassing van het intern vestigingsalternatief is zonder voorwerp, gezien in de bestreden beslissing geen intern vestigingsalternatief wordt voorgesteld.

Wat betreft verzoekers betoog over de afwezigheid van doeltreffende staatsbescherming maakt hij, gelet op de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden homoseksuele geaardheid en hiermee gepaard gaande vervolgingsfeiten, niet *in concreto* aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Nigeria, indien nodig, geen beroep zou kunnen doen op de bescherming door de nationale autoriteiten.

Verzoeker komt in wezen voor het overige niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen inzake zijn homoseksualiteit en zijn homoseksuele relaties, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het verwijzen naar het taboe op homoseksualiteit in Nigeria, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder.

Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht.

Te dezen dient ook opgemerkt te worden dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die verweerder terecht hebben doen besluiten verzoeker internationale bescherming te weigeren.

Gelet op het gebrek aan dienstig en concreet verweer ten aanzien van het geheel van de motivering wordt deze motivering door de Raad bijgetreden.

Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

6. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

De bestreden beslissing motiveert inzake de door verzoeker bijgebrachte documenten op goede gronden als volgt:

“De ingediende documenten brengen geen verandering aan bovenstaande. Deze [uw “Attestation of Birth” d.d. 29 januari 2024 en een “Affidavit of Age Declaration” d.d. 20 januari 2024, uw Nigeriaanse identiteitskaart (NINS – National Identification Number Slip), uw Nigeriaanse paspoort (uitgegeven op 26 oktober 2021 te Abuja, geldig tot 25 oktober 2026)] hebben betrekking op uw identiteit, hetgeen niet onmiddellijk wordt betwijfeld.

Betreffende het “Medical Report” d.d. 10 maart 2015 en opgesteld door Dr. L.E. te Ella Clinic-care in Benin City - met vermelding van verwondingen aan het hoofd en rechterbeen en een opname van één maand - en een “patient file”, kan het volgende worden opgemerkt. Dergelijk medisch attest kan geen sluitend bewijs vormen voor de oorzaak van uw eventuele fysieke problemen, noch voor de omstandigheden waaruit deze

eventuele problemen voortvloeien. De arts kan enkel vaststellingen doen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Er moet echter worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen en deze zich hiervoor dient te steunen op de gezegden van de patiënt (zo stelt u op 10 februari 2025 thuis door jongens te zijn aangevallen, u was bewusteloos, had blauwe plekken en bloed over uw hele lichaam, een oppervlakkige hoofdwonde, een snee in de hoofdhuid en uw rechterbeen was ernstig beschadigd). Het door u neergelegde attest is aldus geen bewijs van de door u aangehaalde feiten van vervolging die overigens zoals hiervoor vastgesteld, volstrekt niet geloofwaardig worden geacht, dit gezien uw seksuele oriëntatie niet geloofwaardig is.

Voor wat betreft de kopij van het "Police investigation report" van "The Nigeria Police" d.d. 24 januari 2023, kan er het volgende worden opgemerkt. Vooreerst betreft het louter een kopij waardoor de bewijswaarde reeds in ernstige mate kan worden gerelativeerd. Het is verder ook opmerkelijk dat het document op 24 januari 2023 werd opgesteld, dit terwijl u volgens datzelfde document pas meer dan twee maanden later - op 01 april 2023 - om 9u30 naar het politiestation zou zijn gegaan, om er aan te geven dat u van januari tot april 2023 "het leven van een asielzoeker in uw eigen land zou hebben geleid". Het is verder ook opvallend dat u pretendeerde uw zogenaamde aanvallers niet te kennen – zijnde religieuzen of overheidsinstanties -, doch dit document dan weer zou spreken over religieus fanatisme, die tegen uw besluit zouden zijn om homoseksuele handelingen te beoefenen, en dat u zou zijn geslagen door deze religieuze groep. Het valt verder ook onmogelijk te rijmen dat u enerzijds de Nigeriaanse overheid zou vrezen bij een terugkeer naar Nigeria en zij u beweerdelijk reeds sedert 2014 in het oog hielden in het kader van uw seksuele geaardheid, doch anderzijds u zich niet alleen meermaals tot deze autoriteiten zou hebben gericht ten einde een klacht neer te leggen omdat u beweerdelijk door onbekenden zou worden lastig gevallen omdat u als homoseksueel zou worden gepercipieerd en diezelfde autoriteiten – de Nigeriaanse politie – in 2023 (via het door u neergelegde document) zouden stellen dat de praktijk van homoseksualiteit uw leven in gevaar zou brengen, zowel door de religieuze groepering als de Nigeriaanse overheid en u door de Nigeriaanse politie geadviseerd werd om uw toevlucht elders te zoeken gezien uw liefde voor deze homoseksuele praktijk enorm zou zijn. Dit door u neergelegde document weet dan ook allesbehalve uw voorgehouden vrees voor de Nigeriaanse autoriteiten te staven, in tegendeel. Meer nog, u promoveerde zelf beweerdelijk homoseksualiteit bij de politie. Zo zei u aldus tweemaal zelf naar de politie te zijn gegaan om de zogenaamde aanvallen aan te geven, dit was naar uw mening geen risico (CGVS1 p23). U zei niets over uw geaardheid, maar ontkende het enkel (CGVS1 p23). U vroeg hen waarom het een misdaad is in Nigeria, als mensen verliefd zijn (CGVS1 p23). Ze reageerden dat dat jullie wereld is; andere landen laten het wel toe, maar niet overal (CGVS1 p23). U stelt dat u niet bang was van de politie (CGVS2 p23). Ook al was u verdacht, ze zijn verantwoordelijk (CGVS2 p23). U vertelde de politie wat er gebeurde bij de aanval in Lokoja, dat het vaker gebeurt in uw land (CGVS2 p22). U vroeg waarom u zo behandeld wordt (CGVS2 p22). U verklaarde dat u niets mis vindt met uw seksueel idee, maar dat u het niet doet (CGVS2 p22). Het is frappant dat u tegenover de politie andere geaardheden verdedigt, wanneer u er zelf van wordt verdacht. Ten slotte is het opvallend dat het door u neergelegde document (op 20 januari 2025 neergelegd) veertien jaar gevangenisstraf vermeldt, doch uzelf zich ook in dit kader tegen sprak en u aanvankelijk tijdens uw eerste onderhoud d.d. 20 januari 2025 stelde dat de strafmaat 25 jaar betrof (CGVS1 p23), pas tijdens uw tweede onderhoud d.d. 04 maart 2025 had u het over 14 jaar gevangenisstraf (CGVS2 p17). Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan dit document. De Belgische politie-aangifte van verlies van uw paspoort d.d. 10 januari 2024 toont louter aan dat u uw Nigeriaans paspoort (met nummer B00567112) hebt verloren en dit bij de politie hebt aangegeven. Het filmpje van een man die geslagen wordt door omstaanders, toont u louter om een voorbeeld van "jungle justice" weer te geven, dit kan bovenstaande bevindingen dan ook niet verder ombuigen. Het ontvangstbewijs van een betaling van 600 Naira op 1 februari 2024 draagt verder niets bij, u duidde overigens ook niet om welke reden u dit neerlegde noch wat u hiermee wenste aan te tonen."

7. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers homoseksuele geaardheid en vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Edo State, vanwaar verzoeker afkomstig is, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker bekritiseert in zijn verzoekschrift de motivering van de bestreden beslissing, maar brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Kosten

9. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS